Religija mano, kad Kūrėjas keičia požiūrį į žmogų, priklausomai nuo žmogaus veiksmų, o kabalos mokslas teigia, jog aukščiausioji jėga yra nekintanti, kad žmogaus veiksmai jos nekeičia. Tačiau žmogaus veiksmai jį patį daro kitokiu, todėl jis kitaip suvokia aukščiausiąjį valdymą: jeigu tapo panašesnis į Kūrėją – jaučia jį maloningesniu savo atžvilgiu, o keisdamasis taip, kad jo (gavimo) ir Kūrėjo (atidavimo) savybės skiriasi labiau, jaučia, tarsi Kūrėjas elgiasi su juo blogiau.

Kūrėjo požiūrio nekintamumą kūrinių atžvilgiu atskleidžia daugybė kabalistinių posakių „Aš savo vardo nekeičiu“, „Geras ir kuria gėrį geriems ir blogiems“, „Aukščiausioji šviesa visiškoje ramybėje“ ir pan.

Todėl malda yra vadinamas savęs teisimas, savianalizė – kai žmogus nesikreipia į Kūrėją, bet pats save teisia, analizuoja lygindamas su Aukščiausiuoju nekintančiu universumu.

Toks požiūris į save ir į Kūrėją skiria kabalą nuo religijos. Nors religija ragina žmogų šiek tiek keistis, tačiau ji grindžiama maldavimu Kūrėjui. Ir šituo pasaulinės religijos panašios į seniausiuosius tikėjimus – įsiteikimo aukščiausioms gamtos jėgoms praktikas.

Tikint, jog Dievas keičia nusistatymą žmogaus atžvilgiu, kyla pavydas: kodėl Kūrėjas skiria daugiau meilės „išrinktiesiems“? Atsiranda antagonizmas ne tik tarp žmonių, bet ir tarp religijų – į kokių konfesijų narių maldas Kūrėjas yra labiau linkęs atsiliepti.

Tuo tarpu kabala teigia, jog Kūrėjas nekinta ir tik žmogus, taisydamas save, nusipelno matyti vis geresnį Kūrėją. Dėl to labiau „išsitaisęs“ žmogus tuo pačiu labiau pateisins ir Kūrėjo veiksmus. Kadangi kabala tvirtina, kad reikia ne melstis, o keistis, ji sukelia religingų žmonių neapykantą – juk netiesiogiai kaltina juos veidmainyste.

Norint suprasti tikrąjį kabalistų požiūrį į žmogaus santykį su Kūrėju, galima panagrinėti kabalistinį maldyną, kur nėra įprastų žodžių, išreiškiančių žmogaus jausmus, ten nurodomi dvasiniai veiksmai, kuriuos keisdamasis turi žmogus atlikti, ir tada į save gauna aukščiausiąją šviesą. Tuo ir skiriasi religinis Dievas nuo kabalistinio Kūrėjo.

Kabaloje studijuodamas pasaulių sandarą, žmogus supranta, jog Kūrėjo savybės yra dvasinių savybių viršūnėje, o jo paties – apačioje. Laiptų pakopos yra vadinamos pasaulių pakopomis. Kūrimo tikslas yra tai, kad žmogus savarankiškai kiltų aukštyn ir savo noru susilietų su Kūrėju.

Kilimas – tai vidinių žmogaus savybių pasikeitimas (visų minčių ir norų egoistinis ketinimas keičiasi į altruistinį). Tai vyksta pakopomis, kurių kiekviena – panašumo į Kūrėją laipsnis.

Žinoma, kad toks detalus pasaulėdaros studijavimas atitolina žmogų nuo supratimo, jog Kūrėjas gali keistis priklausomai nuo prašymų. Netgi mūsų pasaulyje, jei įsivaizduotume tobuliausią tėvą, aišku, kad joks vaiko pasikeitimas nepažadins didesnės meilės jam, ji visada amžina ir tobula, o išorinis jos reiškimasis (t.y. kaip tai jaus žemesnysis), priklauso tik nuo tų būsenų, kurias žmogus turi patirti, kad pažintų visą pasaulėdarą, įgytų patirties ir protu bei

jausmais prilygtų Kūrėjui.

Iš to, kas pasakyta aukščiau, matome, kad net aptartasis savanoriškas savęs taisymas, kurį mes galime atlikti ir tokiu būdu pajausti nekintantį Kūrėją kaip mums palankesnį – nėra tiesioginis keitimasis ar taisymasis. Juk visas pakopas, kritines situacijas, pokyčius, priešingus pojūčius turime išgyventi tam, kad įgytume patirties ir turėtume galimybę pajusti visą pasaulėdarą – nuo krašto iki krašto.

O „mūsų taisymasis“ – turimas galvoje tiktai mūsų požiūrio į tai, kas darosi su mumis, taisymas. Kai nekreipdamas dėmesio į tai, kas vyksta, aš patį vyksmą vertinu ir dėl to laikau viską absoliučiai teigiamu – tai sukelia manyje malonumo pojūtį! Ir ilgainiui žmogus supranta, kad išskyrus jo požiūrį į nuolatinę, nekintančią būseną (kuri yra sukurta nuo pat pradžios), – apskritai niekas nesikeičia!

Nėra ko ir kalbėti, kad kabalos mokslo studijavimas, kuris leidžia suprasti pasaulėdarą, savo vietą joje, nevalingai atitolina žmogų nuo maldos. O juk visose religinėse praktikose malda – pats svarbiausias, pagrindinis, centrinis veiksmas, apie kurį susitelkia visa kita.

Natūralu, kad tokiu atveju kabalos mokslas, orientuojantis žmogų tik į vidinę savistabą ir keitimąsi, atitolina jį nuo visų išorinių bet kurios konfesijos ritualų ir taisyklių. Ir todėl visos jos priešiškai žvelgia į kabalos mokslą, o judaizmas yra šios manifestacijos priešakyje.